

# Čo sa Bohu najviac páči, je prejavovať milosrdenstvo



Pápež František počas prvej generálnej audiencie v Roku milosrdenstva - OSS\_ROM

Vatikán 9. decembra – Dnešná generálna audiencia pápeža Františka bola prvou vo Svätom roku milosrdenstva. Svätý Otec pútnikom zídeným na Námestí sv. Petra v katechéze vysvetlil dôvod slávenia tohto Jubilea. „Svätý rok je tu preto, aby sme žili milosrdenstvom“, povedal pápež, pričom zdôraznil, že Cirkev tento Svätý rok potrebuje a že je to „privilegovaný okamih na to, aby sa Cirkev naučila voliť si jedine to, čo sa Bohu najviac páči“ - jeho milosrdenstvo.“

Ako povedal Svätý Otec, prostriedkom, ktorý nás má viesť k skúsenosti Božieho milosrdenstva je aj obnova ustanovizní a štruktúr Cirkvi. Upozornil tiež na sebalásku a na niektoré jej konkrétne prejavy, ktoré sú opakom milosrdenstva. Potrebné je podľa pápeža uznať sa za hriešnikov a denne prosiť o milosrdenstvo. Cieľom Cirkvi počas Svätého roka je „pocítiť silnú radosť z toho, že nás Ježiš ako Dobrý Pastier opäť našiel“, povedal Svätý Otec.

## **Plné znenie katechézy:**

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Včera som tu v Bazilike sv. Petra otvoril Svätú bránu Jubilea milosrdenstva po tom, čo som tak urobil už v katedrále v Bangui, v Stredoafrickej republike. Dnes by som sa chcel spolu s vami zamyslieť nad významom tohto Svätého roka a zodpovedať tak na otázku: „*Prečo takýto Jubilejný rok milosrdenstva?*“ Čo to znamená?

Cirkev potrebuje tento výnimočný okamih. Nehovorím: pre Cirkev je dobrý tento výnimočný okamih... Nie, nie! Hovorím: Cirkev potrebuje tento výnimočný okamih. V našej dobe veľkých zmien je Cirkev pozvaná, aby zo svojej strany ponúkla osobitný prínos a dala tak svetu najavo znaky Božej prítomnosti a blízkosti. A Jubileum je príhodným časom pre všetkých nás, aby sme kontemplovali Božie milosrdenstvo, ktoré prevyšuje každú ľudskú obmedzenosť a ožiaruje temnotu hriechu, a aby sme sa tak mohli stať jeho presvedčivejšími a účinnejšími svedkami.

Obrátiť pohľad na Boha, milosrdného Otca, a na bratov potrebujúcich milosrdenstvo, znamená zamerať našu pozornosť na *podstatu obsahu evanjelia*: na Ježiša, Milosrdenstvo, ktoré sa stalo telom, ktoré dáva našim očiam vidieť veľké tajomstvo trojičnej lásky Boha. Sláviť Jubileum milosrdenstva znamená opäť postaviť do stredu nášho osobného života a našich spoločenstiev to, čo je pre kresťanskú vieru špecifické, čiže Ježiša Krista, milosrdného Boha.

Svätý rok je tu teda preto, aby sme *žili milosrdenstvom*. Áno, drahí bratia a sestry, tento Svätý rok sa nám ponúka, aby sme v našich životoch zakusovali príjemný a lahodný dotyk Božieho odpustenia, jeho prítomnosti pri nás a jeho blízkosti najmä v okamihoch najväčšej núdze.

Toto Jubileum je skrátka privilegovaným okamihom na to, aby sa Cirkev naučila voliť si len a len to, „*čo sa Bohu najviac páči*“. A čo je to, čo sa „*Bohu najviac páči*“? Odpúšťať svojim deťom, byť k nim milosrdný, aby tak aj oni zas zo svojej strany mohli odpúšťať svojim bratom, žiariac ako pochodne Božieho milosrdenstva vo svete. Toto je to, čo sa Bohu najviac páči. Svätý Ambróz v jednej teologickej knihe, ktorú napísal o Adamovi, vychádza z príbehu stvorenia sveta a hovorí, ako každý deň, po tom, ako Boh stvoril nejakú vec – mesiac, slnko či zvieratá – sa v Biblii hovorí: „A Boh videl, že je to dobré.“ No keď stvoril muža a ženu, Biblia hovorí: „Videl, že je to veľmi dobré.“ A svätý Ambróz sa pýta: „Prečo však hovorí ‚veľmi dobré‘? Prečo sa Boh tak teší po stvorení muža a ženy?“ Pretože konečne mal niekoho, komu môže odpúšťať. Je to pekné, nie? Radosťou Boha je odpúšťať, bytím Boha je milosrdenstvo. Preto v tomto roku

musíme otvoriť naše srdcia, aby nás táto láska, táto radosť Boha všetkých naplnila milosrdenstvom.

Jubileum bude pre Cirkev „priaznivým časom“, ak sa naučíme voliť si to, „čo sa Bohu najviac páči“, a neupadli do pokušenia myslieť si, že by tu mohlo byť niečo dôležitejšie či prioritnejšie. Nič nie je dôležitejšie ako voliť si to, „čo sa Bohu najviac páči“, čiže jeho milosrdenstvo, jeho lásku, jeho nehu, jeho objatie, jeho prejavy nežnosti!

I nevyhnutná činnosť obnovy ustanovizní a štruktúr Cirkvi je prostriedkom, ktorý nás má viesť k živej a oživujúcej skúsenosti Božieho milosrdenstva, ktoré ako jediné dokáže zaručiť Cirkvi to, že bude mestom vystavaným na návrší, ktoré nemožno ukryť (porov. Mt 5,14). Zažiarí jedine Cirkev, ktorá je milosrdná! Ak by sme čo i len na okamih zabudli na to, že milosrdenstvo je „to, čo sa Bohu najviac páči“, každé naše úsilie by bolo zbytočné, lebo by sme sa stali otrokmi našich vlastných ustanovizní a našich vlastných štruktúr, akokoľvek by mohli byť obnovené. Avšak boli by sme vždy otrokmi.

„Pocítiť silnú radosť z toho, že nás Ježiš opäť našiel, lebo ako Dobrý Pastier nás prišiel hľadať, lebo sme boli zblúdení“ (*Homília na Prvé vešpery Nedele Božieho milosrdenstva*, 11. apríla 2015): toto je cieľ, ktorý si Cirkev dáva v tomto Svätom roku. Takto si v sebe posilníme presvedčenie, že milosrdenstvo môže skutočne prispieť k budovaniu ľudskejšieho sveta. Obzvlášť v týchto našich časoch, keď je odpustenie iba zriedkavým hosťom v prostredí ľudského života, sa volanie po milosrdenstve stáva viac naliehavým, a to na každom mieste: v spoločnosti, v ustanovizniach, v práci i v rodine.

Isteže, niekto by mohol namietat: „Ale, Otče, nemala by Cirkev v tomto Roku robiť čosi viac? Je správne kontemplovať Božie milosrdenstvo, ale je tu toľko urgentných potrieb!“ Pravdaže, je toho veľa, čo treba robiť a ja ako prvý to neprestanem vždy pripomínať. Avšak treba si uvedomiť, že koreňom zabúdania na milosrdenstvo je vždy *sebaláska*. V tomto svete sa to prejavuje vo forme hľadania výlučne vlastných záujmov, pôžitkov a pôct spojených s túžbou hromadiť bohatstvo, zatiaľ čo v živote kresťanov sa to často premieta do pokrytectva a svetáckosti. Všetky tieto veci sú opakom milosrdenstva.

Pohnútky sebalásky, ktoré robia milosrdenstvo vo svete niečím cudzím, sú tak mnohopočetné, že ich často ani len nie sme schopní rozpoznať ako limity a hriech. Práve preto je nevyhnutné uznať si našu hriešnosť, aby sme v sebe posilnili istotu o Božom milosrdenstve. „Pane, som hriešnik,

Pane, som hriešnica. Príď so svojím milosrdenstvom". Toto je jedna krásna modlitba. Je ľahká, nie? Je to jednoduchá modlitba na každý deň: „Pane, som hriešnik, Pane som hriešnica. Príď so svojím milosrdenstvom.“ Drahí bratia a sestry, túžim po tom, aby sa v tomto Svätom roku každému z nás dostalo skúsenosti Božieho milosrdenstva, aby sme sa stali svedkami toho, „čo sa mu najviac páči.“ Je naivné veriť, že by vari toto mohlo zmeniť svet? Áno, ľudsky povedané je to bláznovstvo, ale to «čo je u Boha bláznivé, je múdrejšie ako ľudia, a čo je u Boha slabé, je silnejšie ako ľudia» (1 Kor 1,25). Ďakujem.

(Preklad: Slovenská redakcia VR)

Zo slovenských pútnikov bola tentoraz na Námestí sv. Petra prítomná skupina farníkov gréckokatolíckej farnosti Úpor pri Trebišove. -zk-